

blive staaende. Men det er ikke det Hensyn, hvorefter vi skulle tage Bestemmelse om saadanne Forhold, vi afgøre ikke saadanne Forhold overfor denne Slægt, der har vænnet sig til en Ting, som de maaske have faaet kær gennem Vanens Magt, maaske ogsaa ved en efterhaanden inderligere Fordybelse i Emnet, men vi skulle træffe Bestemmelse for lange Eftertider, det er mange Efterslægter, hvis kunstneriske Glæde vi skulle tilfredsstille. Derfor bliver Spørgsmaalet ikke: Hvorledes virker Frue Kirkes Spirs Rejsning i Øjeblikket paa dem, der have vænnet sig til at se det flade Taarn? men: Hvorledes vil det virke paa alle de kommende Slægter, der se dette Spir rejse sig over Byen? Det er det Hensyn, vi skulle tage, og det er det Hensyn, der saa rigtigt er blevet paakaldt af Slottets Bygmester, Thorvald Jørgensen, og Ulrik Plesner i en Artikel i „Berlingske Tidende“, hvor det hedder: „Vi bede om, at man vil se paa Spiret ikke alene med Nutidens Øjne, der have vænnet sig til at holde af Taarnet, som det nu er, men at man vil tænke paa Slægterne, som følge efter.“ Saa begynder man dog at skyde dette personlige Motiv væk og at argumentere kunstnerisk i Spørgsmaalet.

Saa siger det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), at hvis man nu rejser dette Spir tæt ved Petri Spir, vil det i Afstand komme til at se ud, som om det var to uensartede Taarne paa samme Bygning. Deri ved jeg ikke, om det ærede Medlem har Ret. Jeg tror ikke, det vil komme til at virke saadan, men selv om det virkede saadan, vilde det saa være enestaaende eller mærkværdigt? En af de Kirker, der fremhæves som et af de Bygningsværker, der afgive et af de største Vidnesbyrd om kunstnerisk Snilde i Verden, er en Domkirke i Chartres i Frankrig. Den har to ganske forskellige Spir Side om Side, lige som om vi kunde tænke os to fuldkomne forskellige Spir ved Siden af hinanden paa Roskilde Domkirke, det ene bygget stort og fladt op og det andet i gotisk Kniplingemønster, og dette er sat paa en Kirke af en helt anden Stilart. Ikke desto mindre er Kirken i Chartres et af Arkitekturens Mesterværker. Derigenem vises ogsaa Urigtigheden af den Paastand, at det aldrig er sket, at man har gjort noget saadant som at rejse et Spir paa en i Forvejen fuldendt Kirke. Jeg hørte, at forskellige Medlemmer troede, at det var rigtigt, da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds sagde dette, men

det er urigtigt. Jeg er ikke bevandret i Kunsthistorie, men jeg har set mig en Del om i Verden og læst en Del om Kunst, og af kunstkyndige Mænd har jeg hørt forskellige Eksempler nævne. Jeg skal kun fremdrage eet. I Venedig er der overfor St. Marco rejst en Kampanile, der indtil for ganske nylig betragtedes som en af Venedigs største Prydelser. Denne Kampanile bestod af et Taarn og et Spir. Taarnet var bygget i det 10de Aarhundrede i romansk Stil. Saa kom Renæssancen, den største kunstneriske Arbejdstid, som der overhovedet har været i nogen Tid, og hvad gjorde den? Den satte et Renæssancespir ovenpaa Kampanilen. Saadan stod den i Aarhundreder, og da den var styrtet sammen, var det første, Venedig tænkte paa, at genrejse dette Kunstværk, Kampanilen, i den romanske Stil og med Renæssancespiret ovenpaa. Naturligvis var der Modstandere deraf. Jeg ved, at der blandt dem, der nu ere Modstandere af Spiret paa Frue Kirke, var nogle, der syntes, at det var ufatteligt, at Venedig vilde bygge Kampanilen op nøjagtig, som den stod før. Jeg tror dog ikke, at det er en Opfattelse, som Mænd, der elske Historien, som elske de store Kunstværker, kunne dele.

Man kan vænne sig til meget, Kölner Domkirken blev staaende i mange Aarhundreder uden Spir, og øverst paa det ene Taarn stod der fra gammel Tid en Bygningskran, med hvilken man havde hejst Bygningsdele op. Denne Kranarm pegede ud over Byen, og man havde efterhaanden faaet denne Kran kær. Den Silhouet, den viste med Stangen ud i Luften, kendtes af alle, der saa Köln; den betragtedes som Kölns Vartegn. Men da man endelig fik Kraft og Mod til at rejse Spirene, var der dog ingen, der sagde: Tag ikke dette Kölns Vartegn fra os. Man glædede sig tværtimod over, at man nu kunde faa Spiret opbygget, som det oprindelig var tænkt. Jeg tror, at jeg dermed har godtgjort, at det, der sker her, er sket mangfoldige Gange i Kunstens Historie, og den Respekt, som nu paakaldes overfor dette Kunstværk, var det end 10 Gange saa stort, som det nu udskrives for, er intet værd overfor den nye Tilførsel af Værdier, som det nye Kunstværk her betyder.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) mente, at der skete et Brud paa Tro og Love, naar man nu gik til at sætte Spir paa Frue Kirke, efter at man havde sat Spir paa